

Pimeys tulee aikaisin mustuudellaan vaanien, peittäin tummiin varjoihin notkon, rinteen jokaisen. Yö kun hiljaa tulla saa, koittaa hetki salainen: silloin esiin piiloistaan tulee kansat varjojen. Kuun kasvot kauniit kohoaa ne ylle öisten maisemain, kuin kuningatar katsomaan kumartuu piirtein kuultavin. Kuutamossa tanssimaan käyvät keijut iloiten, yölauluansa laulamaan lintu öinen jokainen. Kukkii öisten peltöjen poimii haltiat, ja niitä laulaa hyräillen hiuksiinsa punovat. Yötuulen hento sävel soi, kun ilmattaret soittaa. Silloin tanssiin käydä voi, yön juhlahetki koittaa. Näin kansa varjon karkeloi yön läpi kokonaan, kunnes hiljaa aamunkoi jo luopi loistettaan. Hetkell' aamun taukoaa juhlat varjokansan, joka piiloon katoaa alta valon ansan. Mutt' ensi yönä uudestaan yön väki kaikki herää, ja aamuun asti juhlissaan karkeloi, kukkaa kerää.